

פרשת לך לך תשפ"ג – למה אברהם מציג את שרה כאחותו?

1. **בראשית יב:** ויהי כאשר הקריב לבוא מצרימה ויאמר אל שרי אשתו הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את: והיה כי יראו אתך המצרים ואמרו אשתו זאת והרגו אתי ואתך יחיו.
מדרש פליאה: אמרי נא אחותי את – מכאן ששוחטים לחולה בשבת - **מכתב הרבי כסלו תשז:**
 ידועה הקושיה מנא ליה לאברהם שהמצרים יהרגוהו ויעברו על שפיכות דמים ולא יעברו עריות דאשת איש? אלא בהריגתו לא יעשו העברה כי אם פעם אחת, משא"כ כשיקחו את שרה בחייו, עוברים על גילוי עריות בכל ביאה. לכן לומד המדרש בכגון דא בחולה, ששוחטים לחולה בשבת ואין אומרים נאכילנו נבלה, כיון שבנבלה עובר על כזית וכזית, משא"כ בשחיטה אינו עובר אלא על איסור אחד.
 בעומק יותר: אם היו לוקחים אותה בחזקה ולא היה יכול למנוע אותם מזה, הרי זה בגדר ליסטים ובגדר יאוש, ובבני נח עי"ז מתגרשת, כי אין להם גירושין בכתב אלא על ידי שפורשים זה מזה. אלא שהוא דבר מכוער. [ובכל זאת יימנעו מלעבור דבר מכוער שוב ושוב ועדיפו להרוג אותו שהוא איסור חמור אבל פעם אחת. מכאן הסיק לגבי שוחטים לחולה בשבת, שעדיף לשחוט בשבת שהוא איסור חמור אבל עובר פעם אחת, מאשר אכילת נבלה שהוא רק לאו אבל עובר כמה פעמים].
2. **שם:** אמרי נא אחתי את למען ייטב לי בעבורך וחיתה נפשי בגללך - **אברבנאל שאלה יג:** מי איש המעלה שיבחר בחיים עם קלון נמרץ כזה? ויותר ראוי היה שיבחר במות לבלתי עשות נבלה?
רמב"ן: ודע כי אברהם אבינו חטא חטא גדול בשגגה, שהביא אשתו הצדקת במכשול עון מפני פחדו פן יהרגוהו, והיה לו לבטוח בשם שיציל אותו ואת אשתו ואת כל אשר לו... גם יציאתו מן הארץ שנצטווה עליה בתחילה מפני הרעב - עון אשר חטא, כי האלוקים ברעב יפדנו ממות.
אור החיים: [מה] טעם שאני מצווך לומר 'אחותי' ולא מוסיף להרחיק יותר, שתאמר איש נכרי הוא?
קיצור פענח רזא: למה למתלי התיקון באמירה **שלה** - הלא יוכל הוא לומר 'אחותי היא'? ויש לומר שבאמת קאי על אמירתו, שיאמר הוא אליהם כן ורק ביקש גם אמירתה שאחי הוא.
3. **אברבנאל:** כאשר תאמר שהיא אחותו, יקווה כל אחד שיסכים אברם לתיתה לו לאשה ע"י מתנות ולא יהרגוהו, כי יחשבו שלכך הביאה להשיאה לאחד מנכבדי הארץ. וחשב אברם שלא ייקחו אותה פתאום, אלא יישאו ויתנו עמו במתינות ימים רבים. **ספורנו:** ובין כך חשב לצאת ממצרים.
תנחומא חיי שרה: 'ויבוא אברהם לספוד לשרה ולבכותה' - התחיל בוכה ומספיד: אשת חיל מי ימצא – זו שרה ... בטח בה לב בעלה – שאמר 'אמרי נא אחותי את'. גמלתהו טוב ולא רע – שנאמר 'ולאברהם הטיב בעבורה'. דרשה צמר ופשתים – שידעה להבחין בין 'צמר ופשתים', יצחק וישמעאל.
זוהר ח"ג נב,א: ראה מלאך ההולך עמה ... על כן לא חשש אברהם על אשתו, רק על עצמו ואמר **היא שמורה ולא אנכי** ... וסמך על זכותה שבגללה ירוויח ממון העמים, שהרי ממון זוכה בזכות אשתו, שנאמר: 'בית והון נחלת אבות ומה' אשה משכלת' – מי שזוכה באשה משכלת זוכה בכל אלו.
4. **ליקוטי שיחות לח/189:** שניהם נישאו כדת משה וישראל ובירכו בשמחת חופתם שבע ברכות בשמו של הקב"ה. ה' בירך אותם בילדים יוצאי חלציהם והוטלה עליה ועל בעלה אחת המצוות הגדולות – לגדלם ולחנכם, עד שיביאו אותם לחופה באופן הכי טוב, היינו שניהם יחד, בבית שלם. זהו אושרה האמיתי (בעולם הזה ובעולם הבא) ושליחותה בפני כל מכירה וכל נשות בית ישראל.
לקו"ש כ/41: 'אחותי' ו'אשתי' הן שתי דרגות באהבת ה': האהבה המסותרת, שקיימת בכל יהודי בטבע תולדתו ולא שייך בה הפסק, היא בדוגמת האהבה בין אח ואחות, שהיא אהבה טבעית ולא שייך בה הפסק. אבל מטעם זה גופא, אין באהבה זו צימאון וכלות הנפש ואי אפשר להגיע בה לשלמות הייחוד והגופים נותרים מחולקים. משא"כ האהבה שנוצרת מביורור הגוף ונפש הבהמית, היא בדוגמת האהבה בין איש ואישה, שאף ששייך בה הפסק, הנה דווקא בה יש צמאון וכלות ועד לייחוד מוחלט ... **שם 44:** ואולם כאשר יורד הגוף לברר חלקו בעולם, במצרים – ערוות הארץ, יכולה להיות הו"א שהגוף שייך למצרים ועד ש'ותילקח שרה לבית פרעה', ואז צריך [להתחדש ו]להאיר בו האהבה העצמית ואור הנשמה בחינת 'אחותי', ועי"ז יכול להיות בירור הגוף ונפש הבהמית.